

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 129.536 van 19 maart 2004

A. 95.948/XV-300

In zake: **de vzw Cercle de Tir Mouscronnois**,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. E. BALATE, advocaat,
rue du Gouvernement 50
7000 Bergen,

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door:
1. de Minister van Justitie,
2. de Minister van Binnenlandse Zaken,
die beiden woonplaats hebben gekozen bij
Mr. P. HOFSTROSSLER, advocaat,
Goedheidsstraat 5
1000 Brussel.

Verzoeker tot tussenkomst:

VANLEYNSEELE Mathias,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. E. BALATE, advocaat,
rue du Gouvernement 50
7000 Bergen.

DE RAAD VAN STATE, XVe KAMER,

Gezien het op 27 september 2000 ingediende verzoekschrift, waarbij de vereniging zonder winstoogmerk Cercle de Tir Mouscronnois de nietigverklaring vordert van het koninklijk besluit van 13 juli 2000 tot bepaling van de erkenningsvoorwaarden van schietstanden, welk besluit in het Belgisch Staatsblad van 1 augustus 2000 is bekendgemaakt;

Gelet op arrest nr. 91.588 van 12 december 2000, waarbij de Raad van State de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden

besluit heeft afgewezen, op de grond dat er geen gevaar is voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure, ingediend door de verzoekende partij;

Gezien het op 17 januari 2001 ingediende verzoekschrift, waarbij Mathias VANLEYNSEELE vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden in het geding tot nietigverklaring;

Gezien het administratief dossier;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer THIBAUT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2003, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op arrest nr. 127.886 van 6 februari 2004, waarbij de debatten worden heropend en wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 12 maart 2004;

Gehoord het verslag van de heer NIHOUL, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. DELHOUX, loco Mr. E. BALATE, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. SCHUTYSER, loco Mr. HOFSTROSSLER, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt en van Mr. DELHOUX, loco Mr. E. BALATE, advocaat, die voor de tussenkomende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer THIBAUT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep:

Op 16 september 1997 leggen de diensten van het Ministerie van Justitie de laatste hand aan een voorontwerp van koninklijk besluit tot bepaling van de erkenningsvoorwaarden van schietstanden. Op 3 april 1998 leggen zij dat voorontwerp voor aan de inspecteur van financiën, die op 14 april 1998 een gunstig advies uitbrengt met enig voorbehoud. Op 13 oktober 1998 stemt de Minister van Begroting in met het voorontwerp. Op 7 juli 1999 brengt de afdeling Wetgeving van de Raad van State daarover haar advies uit. Na goedkeuring van een deel van de door de afdeling Wetgeving voorgestelde wijzigingen, ondertekent de Koning op 13 juli 2000 het ontwerp van koninklijk besluit dat door de Minister van Binnenlandse Zaken en door de Minister van Justitie was voorgedragen. Dat is het bestreden besluit. Het wordt bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 1 augustus 2000, in welk Staatsblad eveneens een circulaire wordt gepubliceerd waarbij de gecoördineerde omzendbrief 3630/1/8 betreffende de toepassing van de wettelijke en reglementaire bepalingen inzake wapens aan dat nieuw besluit wordt aangepast;

Overwegende dat Mathias VANLEYNSEELE bij een op 17 januari 2001 ingediend verzoekschrift gevraagd heeft als tussenkomende partij te mogen optreden in het geding tot nietigverklaring; dat dit verzoek tot tussenkomst is ingewilligd bij een beschikking van 16 februari 2001, die ter kennis is gebracht op 12 maart 2001; dat Mathias VANLEYNSEELE vanaf de kennisgeving van die beschikking een niet-verlengbare termijn van zestig dagen had om zijn middelen ten gronde uiteen te zetten; dat laatstgenoemde geen memorie van tussenkomst heeft ingediend; dat op het verzoek tot voortzetting van de procedure evenwel voor 7.000 Belgische frank zegels waren aangebracht voorzover het was ingediend door Mathias VANLEYNSEELE, terwijl bepaald was dat de kosten voor de tussenkomst 5.000 Belgische frank bedroegen; dat het bedrag van de zegels die ten onrechte waren aangebracht, namelijk 2.000 Belgische frank (49,58 euro), aan de verzoeker tot tussenkomst moeten worden terugbetaald;

Overwegende, zoals de verwerende partij stelt, dat Yves VANLEYNSEELE bij het genoemde arrest nr. 91.588 weliswaar toestemming heeft gekregen om in het kort geding als tussenkomende partij op te treden als

wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige zoon Mathias, maar dat uit de dossierstukken blijkt dat het verzoek tot tussenkomst in het geding tot nietigverklaring alleen is ingediend door Mathias VANLEYNSEELE, hoewel hij nog altijd minderjarig was, aangezien hij geboren is op 17 juni 1986 en niet door zijn wettelijke vertegenwoordiger; dat daaruit volgt dat Mathias VANLEYNSEELE bij het indienen van zijn verzoek tot tussenkomst niet over de vereiste bekwaamheid beschikte om alleen in rechte op te treden; dat zijn verzoek tot tussenkomst niet ontvankelijk is;

Overwegende, wat het onderwerp van het beroep betreft, dat uit de tekst zelf van het verzoekschrift tot nietigverklaring en van de memorie van wederantwoord alsook uit de redactie van de middelen blijkt dat het beroep alleen gericht is tegen artikel 3 van het genoemde koninklijk besluit van 13 juli 2000;

Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel ontleent aan schending van artikel 14ter, tweede lid, van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie en aan machtsoverschrijding; dat ze in hoofdzaak aanvoert dat het kwestieuze artikel 3 tot doel heeft voorwaarden op te leggen voor de exploitatie van installaties voor het schieten met vuurwapens, terwijl op grond van het genoemde artikel 14ter alleen de erkenning van de exploitant zou kunnen worden geregeld, zodat de Koning de door de wetgever opgedragen bevoegdheden heeft overschreden;

Overwegende dat de verwerende partij in hoofdzaak antwoordt dat de Koning bij artikel 14ter, tweede lid, van de genoemde wet van 3 januari 1933 gemachtigd wordt om te bepalen aan welke voorwaarden moet worden voldaan opdat de erkenning kan worden toegekend en dat Hij bijgevolg gemachtigd is om de voorwaarden gesteld in artikel 1 van de genoemde wet van 3 januari 1933 aan te vullen, dat artikel 2 van het bestreden besluit bepaalt dat artikel 2 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 van toepassing is op de aanvragen om erkenning die uitgaan van personen die schietstanden exploiteren, dat de Koning krachtens artikel 108 van de Grondwet de vereiste uitvoeringsmaatregelen mag nemen, zelfs zonder wettelijke machtiging, dat de Koning dat heeft gedaan door in de bestreden handeling de voorwaarden voor de exploitatie van schietstanden te bepalen, dat dient te worden vastgesteld dat het voormelde artikel 14ter, tweede lid, ook de erkenning van de standen regelt en niet alleen die van de exploitanten en dat uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat het noodzakelijk is dat nauwlettend wordt toegezien op de schietstanden en op de exploitanten ervan;

Overwegende dat de verzoekende partij in hoofdzaak daarop antwoordt dat de Koning zijn bevoegdheid te buiten is gegaan door voorwaarden te stellen voor de exploitatie van een schietstand, en voor het voorhanden hebben, alsook voor het gebruik van vuurwapens, dat de interpretatie van de verwerende partij onverenigbaar is met de tekst van het genoemde artikel 14ter, dat artikel 108 van de Grondwet niet kan worden aangevoerd, want de geest en het doel van de wet bestonden erin de exploitanten te erkennen en niet de installaties, dat het verbieden van bepaalde vuurwapens en het uitsluiten van bepaalde categorieën van gebruikers verder gaan dan de voorschriften van de wet, dat de Koning niet bevoegd is om het gebruik van bepaalde wettelijk toegestane wapens via artikel 14ter te verbieden of om in weerwil van de opzet van de wetgeving te bepalen dat minderjarigen beneden de leeftijd van zestien jaar geen toegang mogen krijgen tot schietstanden, dat niet kan worden betoogd dat men hen buiten het criminogene milieu wil houden, tenzij ervan uitgegaan wordt dat de andere gestelde voorwaarden niet toereikend zijn en dat alleen veiligheidsoverwegingen zo een verbod lijken te rechtvaardigen, wat niet beantwoordt aan het doel dat de wetgever voor ogen had;

Overwegende dat artikel 1, § 1, van de wet van 3 januari 1933 het volgende bepaalt:

"§ 1. Alleen de natuurlijke personen of rechtspersonen die zijn erkend door de gouverneur van de provincie waar zij voornemens zijn hun activiteit uit te oefenen, worden gemachtigd vuurwapens, onderdelen ervan of munitie te vervaardigen, te herstellen of op te slaan, alsook daarin handel te drijven of als tussenpersoon in die handel op te treden.

De gouverneur doet uitspraak over de aanvraag om erkenning na ontvangst van het met redenen omkleed advies van de procureur des Konings van het arrondissement en van de burgemeester van de gemeente waar de verzoeker voornemens is zijn activiteit uit te oefenen.

Ingeval de erkenning geheel of gedeeltelijk geweigerd wordt, kan de verzoeker in beroep gaan bij de Minister van Justitie, op de wijze die de Koning bepaalt.

De erkenning kan alleen worden geweigerd om redenen die verband houden met de handhaving van de openbare orde. Elke beslissing tot weigering vanwege de Minister of de provinciegouverneur moet met redenen omkleed zijn";

Overwegende dat artikel 14ter van de wet van 3 januari 1933, ingevoegd bij de wet van 18 juli 1997, bepaalt:

"Alleen de natuurlijke personen of rechtspersonen die overeenkomstig artikel 1 zijn erkend, worden gemachtigd om een schietinstallatie voor vuurwapens, al dan niet gelegen in een gesloten lokaal,

uit te baten, of af en toe of regelmatig oefeningen voor sportschieten te organiseren.

De Koning bepaalt de erkenningsvoorwaarden op voorstel van de Ministers die bevoegd zijn voor Justitie en Binnenlandse Zaken.

Dit artikel is niet van toepassing op de schietinstallaties of de schietoefeningen die enkel bestemd zijn voor de opleiding of de training van de ambtenaren van de diensten van het openbaar gezag of van de openbare macht die overeenkomstig artikel 22, derde lid, worden aangeduid";

Overwegende dat in artikel 14ter aldus wordt voorgeschreven dat exploitanten van een schietinstallatie voor vuurwapens, al dan niet in een gesloten lokaal gelegen, en overeenkomstig artikel 1 van het bestreden besluit "schietstand" te noemen, erkend moeten zijn; dat die erkenning, die wordt afgegeven overeenkomstig de procedure bepaald in artikel 1 van de wet van 3 januari 1933, zowel betrekking heeft op de exploitant van een schietstand, die zich moet houden aan de voorwaarden gesteld in artikel 2 van het bestreden besluit, als op de schietstand zelf, die moet voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 3 van het bestreden besluit;

Overwegende dat het tweeledige bereik van de erkenning ingesteld bij artikel 14ter kan worden afgeleid uit de bewoordingen van die bepaling, aangezien het eerste lid ervan voorziet in de erkenning van de personen die een schietinstallatie willen exploiteren onder verwijzing naar artikel 1 van de genoemde wet van 3 januari 1933 en het tweede lid ervan, waarbij de Koning wordt gemachtigd om "de erkenningsvoorwaarden" in het algemeen te bepalen, de mogelijkheid biedt om de voorwaarden voor de erkenning van de schietinstallaties te bepalen of specifieke voorwaarden toe te voegen voor de personen die zulke schietinstallaties exploiteren, te meer daar het derde lid van die wetsbepaling specifiek betrekking heeft op de schietinstallaties; dat de wil van de wetgever om een erkenningsstelsel in te voeren dat zowel betrekking heeft op de persoon van de exploitant als op de schietinstallatie ook voldoende blijkt uit de parlementaire voorbereiding met betrekking tot die bepaling: volgens de memorie van toelichting "dient (er) een uniforme procedure tot erkenning van deze schietstanden te worden bepaald. Gezien de nauwe verwevenheid met de wapenwetgeving wordt het opportuun geacht een nieuw artikel 14ter in de wapenwet in te lassen, dat bepaalt dat de Koning, op voorstel van de Minister van Justitie en van de Minister van Binnenlandse Zaken, optredend binnen het kader van hun respectievelijke bevoegdheden, de voorwaarden tot erkenning van de schietstanden bepaalt" (Gedr. St., Kamer, nr. 934/1, GZ 1996-1997, blz. 11); dat in het commissieverslag staat dat "de minister erkent dat de sector van de schietstanden

nog niet voldoende gereguleerd en gezuiverd is. Men heeft zich tot op heden té eenzijdig gericht op een veiligheidsbeleid met betrekking tot de door de schietstanden te gebruiken infrastructuur (...) Vandaar dat er ook geen aparte wetgeving inzake schietstanden bestaat. Thans is het moment gekomen om de aandacht meer te richten op de exploitatie zelf van de schietstanden en deze aan een reglementering te onderwerpen. Het is van het grootste belang deze sector uit de criminele sfeer te houden. Regelmatig zien we immers banden tussen organisaties van twijfelachtig allooi en deze schietstanden. Vandaar de noodzaak om dringend het kaf van het koren te scheiden. Zulks kan gebeuren door strenge erkenningsvoorwaarden op te leggen. Er is nog niet vastgesteld welke deze voorwaarden zullen zijn, maar het is duidelijk dat het dient te evolueren in de richting van een controle op de uitbatende vzw's, op de herkomst van de geïnvesteerde gelden en op de exploiterende personen. Eén en ander impliceert uiteraard de invoering van een justitiële controle, terwijl thans omzeggens enkel een preventieve beveiliging inzake de gebruikte infrastructuur geldt. (...) Aangezien onderhavig artikel de basis legt voor een justitiële controle op de schietstanden, zullen de erkenningsvoorwaarden worden opgelegd op gezamenlijk voorstel van de ministers bevoegd voor Justitie en voor Binnenlandse Zaken, hetgeen overigens uitdrukkelijk in de wet vermeld staat." (Gedr. St., Kamer, nr. 934/3, GZ 1996-1997, blz. 22);

Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel ontleent aan schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, alsook van artikel 14ter van de genoemde wet van 3 januari 1933 en aan machtsoverschrijding; dat ze in een eerste onderdeel in hoofdzaak stelt dat haar middel meer in het bijzonder gericht is tegen artikel 3, 1°, van het bestreden besluit dat bepaalt dat particulieren geen automatische of halfautomatische wapens mogen gebruiken in schietstanden behalve als het gebruik ervan voor hen noodzakelijk is in een door de gemeenschapsoverheden bevoegd voor sport erkende discipline, terwijl de genoemde wet van 3 januari 1933, zoals die door de Minister van Justitie in zijn circulaire van 30 oktober 1995 wordt geïnterpreteerd, de mogelijkheid biedt om een vergunning aan te vragen tot het voorhanden hebben van een verweer- of oorlogsvuurwapen voor het sportschieten, zodat artikel 3, 1°, in strijd is met het beginsel dat die wet huldigt en een niet te rechtvaardigen onderscheid invoert tussen enerzijds de halfautomatische en automatische wapens en anderzijds de andere oorlogs- of verweerwapens waarvan de eigenaars anders worden behandeld dan degenen die er als sport mee schieten;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet betrekking hebben op mensen en niet op zaken, dat het opstellen van categorieën van wapens niet onder de genoemde artikelen kan vallen, dat de categorieën van wapens geregeld bij de wet van 3 januari 1933 niet gewijzigd worden bij het bestreden besluit, dat het voorhanden hebben ervan weliswaar blijft toegestaan, maar het gebruik ervan verboden zal worden, dat het verbod vervat in artikel 3, 1°, niet absoluut is en dat dit artikel objectieve criteria bevat zodat de verschillende behandeling van de categorie van de gebruikers van halfautomatische en automatische wapens daarin op redelijke gronden berust, in het licht van het nagestreefde doel, namelijk het indijken van het gevaar van de wapens die in schietstanden worden gebruikt; dat ze in haar laatste memorie onderstreept dat de in artikel 3, 1°, genoemde wapens veel gevaarlijker zijn dan niet-automatische wapens, dat het verbod om automatische wapens te gebruiken niet betekent dat men geen automatische wapens voorhanden mag hebben, enerzijds omdat die wapens hoofdzakelijk als verzamelobject worden gehouden en anderzijds omdat het verboden is met die wapens te jagen, dat dit ook geldt voor het verbod om lange halfautomatische wapens te gebruiken, daar er een schietdiscipline bestaat, het schieten met militaire wapens, die veel minder strikt geregeld is dan de andere schietdisciplines en daar die wapens vooral voor de jacht worden gebruikt;

Overwegende dat artikel 3, 1°, van het bestreden besluit als voorwaarde voor de erkenning van een schietstand stelt:

"1° het gebruik van automatische wapens is verboden. Het gebruik van halfautomatische lange wapens is verboden behalve als dit noodzakelijk is in een door de gemeenschapsoverheden bevoegd voor sport erkende discipline. Dit verbod is niet van toepassing op de ambtenaren bedoeld in artikel 22, 3de lid van de wapenwet";

Overwegende dat die bepaling aldus een verschil in behandeling doet ontstaan tussen de houders van automatische wapens en lange halfautomatische wapens en de houders van andere vuurwapens;

Overwegende dat elke verordening gebaseerd moet zijn op juiste, relevante en aanvaardbare gronden die moeten blijken uit het dossier dat tijdens de uitwerking van die verordening wordt aangelegd en dat de rechtscolleges waarbij een geschil aanhangig is dat betrekking heeft op de regelmatigheid van die verordening, in staat moet stellen om hun taak te vervullen, namelijk de wettigheid van de verordening te toetsen;

Overwegende dat het ingediende dossier, naast twee exemplaren van de tekst van het bestreden besluit en de gecoördineerde omzendbrief van

26 juli 2000 betreffende de toepassing van de wettelijke en reglementaire bepalingen inzake wapens, alleen de tekst van het ontwerpbesluit, drie nota's over de financiële weerslag van het ontwerp en het advies van de afdeling Wetgeving van de Raad van State bevat; dat het dossier geen enkel stuk bevat waarin staat waarom de Koning het gebruik van automatische en halfautomatische lange wapens in schietstanden verbiedt, behalve in een zeer beperkt aantal gevallen voor laatstgenoemde wapens;

Overwegende dat de uitleg die in de memorie van antwoord en in de laatste memorie wordt gegeven, de leemte in het dossier niet kan goedmaken; dat die uitleg hoe dan ook geen afdoende verklaring lijkt te bieden voor het aangevoerde verschil in behandeling; dat hij voornamelijk betrekking heeft op het feit dat die wapens veel gevaarlijker zijn; dat zulk een reden de wetgever echter niet belet heeft om het voorhanden hebben en dragen van dat soort van wapens onder bepaalde voorwaarden toe te staan; dat de automatische vuurwapens, die volgens artikel 3, derde lid, van de wet van 3 januari 1933 tot de categorie van de oorlogswapens behoren, zich immers in het bezit mogen bevinden van alle particulieren - en niet hoofdzakelijk van verzamelaars zoals de verwerende partij lijkt te suggereren - mits die een vergunning hebben (artikel 11 van de genoemde wet), en kunnen worden gedragen zonder dat enige vergunning nodig is, op voorwaarde dat een wettige reden (artikel 10) wordt opgegeven; dat de lange halfautomatische wapens, die volgens artikel 3, tweede lid, van de wet van 3 januari 1933 tot de categorie van de verweerwapens behoren, zich in het bezit mogen bevinden van alle particulieren en niet hoofdzakelijk van jagers zoals de verwerende partij lijkt te suggereren, mits die een vergunning hebben (artikel 6), en kunnen worden gedragen om een wettige reden en mits men in het bezit is van een vergunning tot het dragen van een wapen (artikel 7); dat daaruit volgt dat het door de verwerende partij aangevoerde gevaar dat aan die twee soorten van wapens verbonden is, geen afdoende reden is om het gebruik ervan in schietstanden gewoon te verbieden en geen reden is die in verhouding staat tot de doelstellingen die met het exploiteren van een schietstand worden nagestreefd, namelijk training en competitie;

Overwegende dat het eerste onderdeel van het middel gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede onderdeel betoogt dat artikel 3, 2° - waarbij aan minderjarigen beneden de leeftijd van 16 jaar op algemene en onvoorwaardelijke wijze verboden wordt om schietstanden te bezoeken zonder dat de Koning enig onderscheid maakt naargelang het soort vuurwapen dat wordt gebruikt, de aard van de activiteit of de aanwezigheid van de ouders - een vorm van discriminatie is die onverenigbaar is met de artikelen 10 en 11

van de Grondwet en dat voor het voorhanden hebben van jacht- of sportwapens geen enkele vergunning vereist wordt en door de houder van zulk een vuurwapen alleen een wettige reden moet worden opgegeven;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het leeftijdscriterium een objectieve en evenredige maatstaf is, overeenkomstig de vaststelling dat minderjarigen beneden de leeftijd van 16 jaar geen vergunning voor een vuurwapen kunnen krijgen, dat ze andere dan vuurwapens kunnen gebruiken en dat het de bedoeling is voor de veiligheid te zorgen van minderjarigen beneden de leeftijd van zestien jaar die nog niet het nodige onderscheidingsvermogen op het gebied van wapens hebben; dat de verwerende partij in haar laatste memorie nogmaals erop wijst dat de wet minderjarigen beneden de leeftijd van zestien jaar verbiedt om verweer- en oorlogswapens te gebruiken en dat minderjarigen beneden de leeftijd van 18 jaar zulke wapens niet mogen kopen, zodat het logisch en redelijk is minderjarigen beneden de leeftijd van zestien jaar te verbieden om jacht- en sportwapens te gebruiken die ook vuurwapens zijn; dat ze ook nog eens erop wijst dat 16-jarigen, onder begeleiding van instructeurs of ouders, op basis van hun onderscheidingsvermogen en mits ze een voorlopige vergunning hebben, in schietstanden mogen schieten en dat een eventuele nietigverklaring van de aangevochten bepaling ertoe zou leiden dat minderjarigen niet langer vergezeld hoeven te zijn van een volwassene, wat de deur zou openzetten voor de misbruiken die de wetgever heeft willen voorkomen;

Overwegende dat artikel 3, 2°, van het bestreden besluit als voorwaarde voor de erkenning van een schietstand bepaalt:

"2° de toegang tot de ruimten waar zich vuurwapens bevinden is verboden voor minderjarigen beneden de 16 jaar";

Overwegende dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, de bestreden bepaling minderjarigen beneden de leeftijd van 16 jaar niet de toegang verbiedt tot schietstanden, maar wel tot ruimten waar zich vuurwapens bevinden;

Overwegende dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, de wetgever niet bepaalt dat minderjarigen geen vuurwapens voorhanden mogen hebben of mogen dragen, ongeacht tot welke categorie die wapens behoren, maar alleen bepaalt dat het verboden is "vuurwapens te verkopen aan particulieren jonger dan 18 jaar" (artikel 14bis, eerste lid, 2°, van de wet van 3 januari 1933); dat het verbod om een vergunning tot het voorhanden hebben van een verweer- of oorlogsvuurwapen af te geven aan minderjarigen beneden de leeftijd van 16 jaar

alleen vervat is in artikel *9bis*, § 4, tweede lid, van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wet van 3 januari 1933 en alleen met betrekking tot een voorlopige vergunning tot het voorhanden hebben van dat soort van wapen;

Overwegende dat het absolute verbod aan minderjarigen beneden de leeftijd van zestien jaar om toegang te hebben tot een schietstand waar zich vuurwapens bevinden, ongeacht om welke vuurwapens het gaat, welk verbod *a fortiori* het verbod inhoudt om in schietstanden vuurwapens te gebruiken, niet tot de bevoegdheid behoort die bij het genoemde artikel *14ter* van de wet van 3 januari 1933 aan de Koning wordt verleend; dat, zoals bij het onderzoek van het eerste middel is gebleken, artikel *14ter* niet is aangenomen om minderjarigen of een deel van hen veiligheid of bescherming te bieden, maar om die activiteitensector te "zuiveren" door erkenningsvoorwaarden die betrekking hebben op de exploitanten en de infrastructuur; dat, meer in het bijzonder, de erkenning van een schietstand om te voorkomen dat verdachte personen daar komen oefenen geen afdoende grond oplevert voor zo een verbod;

Overwegende bovendien dat zulk een verbod buitensporig lijkt in het licht van de rechtsregels die de wetgever en de Koning voor minderjarigen beneden de leeftijd van 16 jaar hebben uitgewerkt in verband met het voorhanden hebben en dragen van vuurwapens;

Overwegende dat daaruit volgt dat het tweede onderdeel van het middel gegrond is,

B E S L U I T:

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst in het geding tot nietigverklaring, ingediend door Mathias VANLEYNSEELE, wordt afgewezen.

Artikel 2.

Vernietigd wordt artikel 3, eerste lid, 1° en 2°, van het koninklijk besluit van 13 juli 2000 tot bepaling van de erkenningsvoorwaarden van schietstanden, welk besluit in het Belgisch Staatsblad van 1 augustus 2000 is bekendgemaakt.

Artikel 3.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 4.

Dit arrest zal bij wijze van vermelding in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt.

Artikel 5.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 123,95 euro, komen ten laste van de verzoeker tot tussenkomst.

Het te veel geïnde bedrag van 49,58 euro zal worden terugbetaald aan Mathias VANLEYNSEELE.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op negentien maart tweeduizend vier door:

de HH.	LEROY,	kamervoorzitter,
	NIHOUL,	staatsraad,
Mevr.	BAGUET,	staatsraad,
Mevr.	MOREL,	toegevoegd griffier.

De toegevoegd Griffier,

De Voorzitter,

C. MOREL

M. LEROY

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.